

ת"פ 67104/01/20 - מדינת ישראל נגד בנימין נתניהו, שאול אלוביץ', איריס אלוביץ', ארנון מוזס

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים ת"פ 67104-01-20

לפני כבוד השופטים: רבקה פרידמן-פלדמן, משה בר-עם, עודד שחם
בעניין: מדינת ישראל

06 במרץ 2022

מאשימה

נגד

1. בנימין נתניהו
2. שאול אלוביץ'
3. איריס אלוביץ'
4. ארנון מוזס

נאשמים

החלטה

1. לפנינו התנגדות של הנאשמים להגשת התכתבות שהופקה מתוך מכשיר טלפון נייד של מר שלמה פילבר, והוצגה לעדת התביעה עו"ד דנה נויפלד במהלך עדותה ביום 7.2.2022.
2. לאחר ששמענו את טענות הצדדים, בכתב ובעל פה, החלטנו לדחות את ההתנגדות.
3. טענה אחת שהעלו הנאשמים, נוגעת למקורה של ההתכתבות האמורה, שנתפסה במהלך פעולה שנערכה במכשיר הטלפון האמור, על יסוד צו חיפוש מיום 10.7.2017 (להלן: הצו).
- על פי הטענה, הצו ניתן במסגרת חקירה שניהלה רשות ניירות ערך, בחשד לעבירות לפי חוק ניירות ערך, תשכ"ח-1968, וכן חשד לעבירות לפי חוק העונשין תשל"ז-1977.
- לטענת הנאשמים, החקירה בגדרה נתפס מכשיר הטלפון נוגעת לעבירות שונות מאלה שבכתב האישום הנוכחי, לפרשיה אחרת שחקירתה הסתיימה ולחשודים אחרים. במצב זה, ומשלא הוצא צו הרחבה או צו חיפוש חדש, טוענים הנאשמים כי לא ניתן לבצע פעולות בחקירה הנוגעת לתיק הנוכחי, על בסיס אותו צו, ומכאן התנגדותם.
4. המדינה טוענת כי לא נפל פגם בשימוש בצו החיפוש. לטענתה, חקירת הפרשיה מושא האישום הראשון בכתב האישום שלפנינו, המכונה "תיק 4000", לא הייתה חקירה שונה ונפרדת מחקירת רשות ניירות ערך הנ"ל, אלא תולדה נמשכת שלה. לפיכך, לשיטתה, לא נדרשו צווי הרחבה לצווים שניתנו בחקירת רשות ניירות ערך. בנוסף טוענת המדינה כי לצורך בירורה של הטענה האמורה, נדרש כי לפני בית המשפט תיפרש תשתית עובדתית מתאימה, בדמות עדויות של השוטרים הרלוונטיים. המדינה מציינת כי תשתית כזו

טרם הובאה לפני בית המשפט, ולכן, לשיטתה, לא ניתן להכריע בטענה זו של הנאשמים כעת.

5. מבלי לטעת מסמרות בשאלת הפגם הנטען, עוצמתו וההשלכה שיש לשימוש בו על קבילות התכתובת, לא מצאנו מקום להידרש לדיון מפורט בטענה ולהכרעה לגופה.

בשלב זה לא מצאנו כי יש לפנינו די ראיות המאפשרות לקבוע ממצא שיפוטי באשר לקשר בין שתי החקירות. לפיכך איננו יכולים להכריע בנקודת הזמן הנוכחית לגופה של טענת הנאשמים.

בהקשר זה טענו הנאשמים כי אם כך הדבר יש מקום להקדים את שמיעת העדים הרלוונטיים לבירור הטענה האמורה, ובהמשך לכך להכריע בה. נקודת המוצא בהקשר זה היא כי סדר העדים בעת פרשת התביעה נקבע על ידי המאשימה. הדברים אמורים גם בתיק זה, בין היתר נוכח מורכבותו והיקפו המשמעותיים. גם על פי ההשקפה שקיבלה ביטוי בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 6144/10, גטצאון נ' מדינת ישראל (10.4.2013), בפסקה 13, לא שוכנענו כי מדובר לעת הזו במקרה חריג בו יש מקום לסטות מכך, ולהורות כבר עתה על קיומו של בירור ראייתי בטענה זו.

6. טענתם השנייה של הנאשמים נוגעת לתוקפו של צו החיפוש בעת שנעשה בו שימוש לביצוע פעולות חיפוש במחשב. בצו, ששניתן ביום 10.7.2017, נקבע כי "תוקפו של צו זה הוא 30 ימים מיום הוצאתו".

7. אין מחלוקת על כך שהעתקת הטלפון הסלולארי של מר פילבר בוצעה על ידי רשויות החקירה בתוך 30 הימים שהוגדרו בצו, ואילו בדיקת החומרים שהועתקו כאמור נעשתה בדצמבר 2017, מספר חודשים לאחר מתן הצו.

8. הנאשמים טוענים כי העתקת המחשב איננה בגדר "חיפוש", להבדיל מבדיקת החומרים שעליו, ואילו המדינה טוענת כי העתקת המחשב היא החיפוש על פי הצו, וזו, כאמור, נעשתה בתוך המועד שנקבע בצו. לטענת המדינה, משהועתק המחשב, החיפוש בחומר שהועתק אינו מוגבל בזמן.

9. לעניין זה, דעתנו כדעת המדינה.

ראשית, מעיון בצו עולה כי לשון הצו אין בה אמירה ברורה או מפורשת התומכת בעמדת הנאשמים.

הצו מתיר ביצוע שורה של פעולות, ובהן חדירה לחומר מחשב, הפקת פלט, תפיסת המחשב, תפיסת מידע האגור במחשב, גישה למחשב לצורך העתקה, והעתקת המחשבים במקום החיפוש. משמע, העתקת המחשב הינה אחת מהפעולות המוגדרות בצו כחיפוש. משהועתק תוכנו של המחשב, אין בצו מגבלה במישור הזמן על בדיקת החומר הנמצא בו.

שנית, סעיף 23א לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה) קובע כי "חדירה לחומר מחשב וכן הפקת פלט תוך חדירה כאמור, יראו אותן כחיפוש ויעשו על ידי בעל תפקיד המיומן לביצוע פעולות כאמור; לעניין זה, 'חדירה לחומר מחשב' - כמשמעותה בסעיף 4 לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995".

סעיף 4 לחוק המחשבים מגדיר "חדירה לחומר מחשב" כ- "חדירה באמצעות התקשרות או התחברות עם מחשב". החדירה מתייחסת למחשב, להבדיל מחומר מחשב כטענת הנאשמים.

גישה זו באה לידי ביטוי גם בהצעת החוק, אליה הפנתה המאשימה בטיעוניה, בה צוין כי "עותק מחומר המחשב שיוצרת המשטרה לצורך עבודה עליו, אינו בבחינת תפוס, וחדירה אליו אינה מהווה חדירה לחומר מחשב של האדם שממנו נתפס".

שלישית, מבחינת הזמן המותר לעיון בחומר, אין סיבה להבחין בין עיון בחומר מחשב שנעשה בו חיפוש, לבין עיון במסמכים שנתפסו בחיפוש שאינו במחשב, שלאחר תפיסתם בהתאם לצו חיפוש, ניתן לעיין בהם ללא כל מגבלת זמן. כך גם אין סיבה לעשות הבחנה בין עיון במחשב אליו הועתק החומר, לבין עיון בחומר שהודפס מתוך המחשב, שלגביו לא נטען למגבלת זמן.

10. ב"כ הנאשמים התייחסו בטענותיהם לתכלית ההוראות הנוגעות לחיפוש במחשב - הגנה על הפרטיות. ברם, עיון בפקודה מעלה כי זו איננה קובעת מגבלת זמן מיוחדת לחיפוש במחשב לעומת כל חיפוש אחר. להיפך, סעיף 32 מורה על החזרת המחשב בתוך 30 יום לאדם שממנו נלקח, לאחר שהחומר יועתק על ידי רשויות החקירה.

11. המדינה טוענת כי גם אם נפל פגם בחיפוש, פגם זה נרפא לאחר שבהסכם עד המדינה, עליו חתם מר פילבר ביום 20.2.2018, התחייב מר פילבר למסור למדינה מדיה מגנטית רלוונטית. הנאשמים טוענים כי מדובר בהסכמה שלא מדעת, הסכמה תחת לחץ, הסכמה לאחר הפעלת אמצעים בלתי חוקיים. המדינה מצידה טוענת כי מר פילבר חתם על ההסכם לאחר שנועץ בעורך דינו, ובאופן חופשי ומרצון. מדובר במחלוקת עובדתית, בטענות שיש להוכיחן. בשלב זה, וכל עוד לא הוכח שההסכמה לאו הסכמה היא, מחזק עניין זה את מסקנתנו כי אין עילה לפסילת הראייה.

12. נוכח האמור לעיל, אנו דוחים את התנגדות הנאשמים להגשת ההתכתבות אליה הופנתה העדה עו"ד דנה נויפלד במהלך עדותה.

ניתנה היום, ג' באדר ב' תשפ"ב, 06 במרץ 2022, בהעדר הצדדים.

עודד שחם, שופט

משה בר-עם,
שופט

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת